

A JÁTÉKOS EMBER

Az ember legrégebb témája, legtöbbet kutatott és legkiismerhetlenebb problémája: maga az ember. Mit csinál, hogyan él, mik tetteinek rejtett rugói — csupa örök érdekesség, korszakhoz nem kötött titok.

Meglesik az embereket valamennyi életmegnyilvánulásuk közepette; mikor ébren vannak, mikor alszanak; még az álmaikba is belopják magukat, írnak róluk, rajzolják és fényképezik őket. Kötetek jelennek meg szokásaikról, testi és lelki világukról. Fényképek jelennek meg arról, hogyan fürdenek és mily kifejezés ül arcukon, mikor a krupié az utolsó zsetonjukat söpri be. Lefényképezik a primadonnát a takaréktűzhely mellett, az amorózót, mikor kertészkedik. Híres embereknek felkutatják a szülőhelyét, kikérdezik apját, anyját, megkeresik gyermekkori fényképeiket és elemi iskolai bizonyítványukat.

Ehhez a nagy kutatómunkához járulunk most hozzá, mikor a kérdésnek egy fontos, de egyúttal szórakoztató részét világítjuk meg. Ennek az »értekezésnek« a tárgya: *a játék!* Nem a gyermek

játéka, hanem a felnőtt emberé, aki gondok és bajok, szenvedések és szenvedélyek közepette örök gyermek marad és vasárnapi pihenőjén, kórházak társalgóiban, a tanári szobában és lövészárkok mélyén *játszik, játszik.*

És ez a jó és ez a szép. Jaj annak, aki már nem tud játszani!

Mit játszanak, mivel Játszanak az emberek?

Nehéz a kérdés, mert *megfigyelni* észrevétlenül kell. Nem kaphatunk elfogulatlan, őszinte választ, — sőt esetleg semilyen választ sem kapunk — ha azzal állítunk be valakihez: »*Kérem, mutassa meg, hogyan szokott játszani!*«

Nos, hát lessünk! — Zugliget, vasárnap délelőtt. Egy mellékút melletti kis tisztás. Szétnyitott hátizsák — a fűvön különféle enivalók. Férfiak, nők vegyesen, kiránduláshoz öltözve. Intelligens, komolyabb fajta polgáremberek, orvosok, ügyvédek, feleségeikkel, gyerekekkel. Körben ülnek. Játszanak! — Egy bokor mögé húzódpm, újságba temetkezem és figyelek. — Az egyik férfi kérdez:

— Emberi?

— Nem — hangzik a válasz az egyik nő ajkán.

— Állati? — kérdez tovább a férfi.,

— Nem — felel a következő kérdezett.

— Ásványi?

— Igen.

— Csak ásványi?

— Nem.

— Növényi is?

— Igen.

— Tehát növényi és ásványi?

— Igen ...

Így folyik tovább a kérdés-felelet. Négy-öt percig tartott az egész — és a kérdező kisütötte, hogy az *ételek közt fekvő fanyelű bicskájáról* van szó.

Ezt a játékot *barkochbának* hívják. Lényege az, hogy olyan kérdésekkel kell eljutni a feladott tárgyhoz, amelyekre a kérdezett csak igennel vagy nemmel válaszolhat.

Bemutatkoztam a társaságnak.

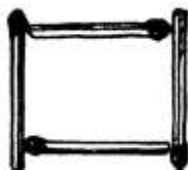
— Csak nem akar interjút? — kérdezte az, aki már az előbb is kérdezett.

— Nem éppen interjút, hanem ...

— Csak igennel és nemmel szabad felelni — vágott közbe a barkochba-mester nevetve.

Megijedtem a szigorú feltételtől és tovább mentem. Hiszen, amit tudni akartam, azt már úgylis tudtam.

Hús kocsma. Az asztal körül fiatalság. Dél-felé jár, nagy túra után lehetnek már, fáradtak, még beszélni sem nagyon akarnak, de azért játszanak. A nagy társaságból négyen-öten összedugják a fejüket. Egy csomó gyufa van előttük. Azokkal szórakoznak. Az egyik kirak a gyufaszálakból az asztallapra egy négyzetet. Aztán azt a feladatot adja:

— *Tessék két másik gyufaszállal ezt a négyzetet a levegőbe emelni, úgy, hogy a négy gyufa helyzete állandó maradjon.*

A többiek szorgalmasan próbálják: egyik *a közepén* akarja megszorítani a gyufákat, a másik azt hiszi, hogy *a sarkain* könnyebb lesz. Egyiknek sem sikerül. Végre a gyufamester megmutatja. Az alsó vízszintes gyufaszál *hossztengelye felett* egy *gondolattal* szorítja össze a másik két gyufával a

négyszetet és tényleg: az egész a levegőbe emelkedik. Azáltal ugyanis, hogy nem a gyufa tengelyében, hanem valamivel feljebb szorította oda a két gyufaszálat, a két gyufa vége a felső vízszintes gyufát is összeszorította és így sikerült egyszerre mind a négy szálat a levegőbe emelni.

Hogyan lehet egy gyufával három szál gyufát felemelni? hangzik a következő feladat.

Egy gyufaszálat ékalakúra meghegyez, a másikat a végén kissé behasítja és most azt a két gyufát ékalakban összeilleszti, majd, mint a rajz mutatja, egy harmadikkal gúlaalakúra megtámasztva felállítja. Ezt a gúlát kell most egy negyedik gyufával felemelni. A megoldás itt is egy kis ravaszságon múlik: a negyedik gyufával az összeékelt gyufák és a harmadik lazán álló gyufa alá és közé nyúlunk s az összeékeltet kissé hátra nyomjuk. Erre a mozdulatra a lazán álló gyufa előre

esik az összeékelt gyufák közé. Ekkor a kezünkben levő gyufával az egész építményt felemeljük, a laza gyufa az összeékelték közé szorul és a gúla a levegőben is együtt marad. Tessék az ábra szerint megpróbálni!

Végül, ha a gyufáknál tartunk, lássunk egy »gyufa-emelőgépet«.

Egy gyufaskatulyát az élére állítunk és egy közepén megtört gyufát szúrunk a skatulyába, úgy, ahogyan az a rajzon látható. Ez a gyufadarú. Ezzel kell most egy kis terhet, mondjuk egy cérnaszálra akasztott papírdarabkát felemelni,

anélkül, hogy az egész szerkezet-
hez bárhol is hozzányúlánk.

A megoldás: egy elég kövér
vízcsepp, melyet pontosan a gyufa
töréshelyére kell cseppenteni. A
nedvesség behatása alatt ugyanis
a megtörés helyén a farostok
megduzzadnak és ennek követ-
keztében a gyufa eredeti — egye-
nes — állapotába igyekszik visszahajolni. Ezzel a
ráakasztott »terhet« megemeli. Minél szárazabb
volt a gyufa, annál magasabbra fog kiegyenesedni.

Ezekután pedig nem untatom már az olvasót
azzal, mit hol lestem el, csak szép sorjában elmon-
dom, hogy különböző helyeken különböző korú és
rangú emberek mivel játszottak.

Tűz

Ha fémből készült cigarettatárcára vagy bár-
mely más fémdobozra vagy fémlapra ráfeszítünk
egy selyemdarabot, nyugodtan rányomhatjuk égő
cigarettánk paraszát, a selyem (vagy más vékony
anyag) még csak meg sem perzselődik, mert a fém
elvezeti a hőt.

Kiválóan alkalmas tipp társaságban hölgyek
rémítgetésére, különösen akkor, ha az a selyem-
darab a zsebkendőjük.

Két kártyatrükk

Még ma, ebben az éjjel-nappal, esőben-sárban
is bridselő világban is akadnak, akik például alsótt
szoktak játszani és így francia kártya helyett ma-
gyar akad könnyebben kézhez. Ezeknek szól az

első mutatvány, a francia kártya híveinek a második.

1.

Odaadjuk a magyar kártyacsomagot a nézőnek és felszólítjuk, válassza ki *a makk hetest* és *a zöld nyolcast*, azután tegye be ezeket a kártyákat külön-külön vagy egymás mellett, ahogy akarja, tetszőleges helyre a csomagba. Miután a két kártyát betették, mi a csomaghoz *többet hozzá sem nyúlunk*. (Ez különösen impozáns ennél a mutatványnál.) Varázsszavakat mormolunk, majd bal kis ujjunkkal ráütünk az asztalon vagy a néző tenyerén hátával felfelé fekvő csomóra — és azután mindenki meggyőződhetik róla, hogy bemondásunkhoz híven, a két kártya *felszökött a csomag tetejére* és ott fekszik szépen egymás mellett.

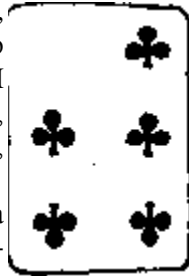
A dolog roppant egyszerű. A csomó tetejére előre odakészítettük a *zöld* hetest és a *makk* nyolcast; különleges pechünk van, ha van egy olyan túlságosan jó megfigyelő a társaságban, aki rájön, hogy eredetileg nem ezekről a lapokról volt szó, hanem a *makk* hetes és *zöld* nyolcáról.

Megoldható ugyanez francia kártyánál például a pikk hetes, treff nyolcassal (azaz pikk nyolcas és treff hetessel).

2.

A francia kártyacsomagot a másik szobában, vagy — ha házigazda vagyok — a vendégek érkezése előtt preparálom olymódon, hogy kikeressem azokat a lapokat, amelyek vízszintes tengely körül nem szimmetrikusak, vagyis, mondjuk így, lehet őket »fejfelé lefelé« is tartani. Ilyen kártya 22 van a cso-

magban, körből, treffből és pikkből a 3, 5, 6, 7, 8, 9, ász és a káró 7. Figyeljük meg az ábrán a példaképen lerajzolt treff 6-ost, amely rendes helyzetben van. így $\uparrow \circ$ 4 treff szára van lefelé, kettő fölfelé. Ha a lapot megfordítjuk, kettőnek a szára van lefelé, négyé fölfelé.

Tegyük ezt a 22 lapot a csomag tetejére (nem színek szerint rendezve, hanem összekeverve). A mutatvány elején azt mondjuk, hogy ne csináljuk az egész csomaggal a mutatványt, mert az nehéz lenne, hanem csak körülbelül a fél csomaggal. Ezeket odanézés nélkül leemeljük. Fogjuk ezt a 22 lapból álló csomót a balkezünkbe hátával felfelé és nyújtjuk oda egy nézőnek, hogy válasszon ki belőle egy lapot és mutassa meg a társaságnak, úgy, hogy én ne láthassam. Ezután átvesszük a nézőtől a kártyát s visszatesszük a csomóba, melyet észrevétlenül megfordítottunk. Ezekután megkeverjük vagy megkevertetjük a csomagot és egyszerű végignézés után (bonyolíthatjuk a dolgot rejtélyesnél-rejtélyesebb varázsigékkel is) teljes biztonsággal ki tudjuk választani, melyik kártyát húzta ki a néző. A dolog magyarázata, mint az már az eddigi leírásból kitűnik, az, hogy a rendes állásban magunk elé tett csomóban a kérdéses kártya *fejfelé lefelé* van. Mivel azonban rendes kártyajátéknál is hol *fejfelé lefelé*, hol rendszeren fogjuk a kezünkbe a kártyákat és a különbség nem feltűnően nagy, sőt be nem avattnak csaknem észrevehetetlen, ez nem fog feltűnni.

Bemutathatjuk ezt a trükköt akkor is, ha nem állt módunkban a kártyacsomagot előkészíteni. Akkor a nézők szemeláttára keressük ki a 22 kártyát, mondván, hogy valóban csak bizonyos lapokkal tudjuk a mutatványt elvégezni és ilyenkor feladhatjuk a nézőknek, mint megfigyelési próbát: *milyen rendszer szerint válogattuk ki a kártyákat?* Persze a kiválasztás valódi értelmét leplezendő, a keresgélés alatt állandóan beszélünk, például ilyesmit: Na, a kór szép szín, abból hetet veszünk, de a karót nem szeretem, múltkor is buktam hét karót rekontrával béliiben, abból csak egyet tartok meg ...

A legszemtelenebb kártyatrükk

Kizárólag ócska kártyát szabad hozzá használni, amiről biztosan tudjuk, hogy a *háziak* úgylis kidobásra ítélték.

Az a fajta francia kártya alkalmas, amelyiknek a bal sarkában kis index van, amely mutatja a kártya színét és számát (rómi-kártya). Van-e napjainkban, ki nem ismeri? .

Kijelentjük, hogy egy orvos sajátságos és semmiféle tudománnyal meg nem magyarázható tulajdonságot vett rajtunk észre, hogy ugyanis bőrünkre — a tárgy egyszerű odaszorításával — fotografálni tudunk. Egy néző kezébe adjuk a kártyacsomagot és felkérjük, válasszon ki egy kártyát, mutassa meg a társaságnak úgy, hogy mi ne lássuk és dugja azután hátranyújtott kezünkbe.

Kis gyakorlattal könnyen kitapogatójuk, melyik a kártya képes oldala és akkor letépjük az egyik bal sarokból az indexet (minél gyorsabban és minél kisebb darabot kell letépni), majd elkérjük

a kártyacsomagot, beletesszük a kártyát, melyet annál a csücskénél tartottunk, amiről az indexet letéptük, nehogy észrevegyék a csalást és ugyanezen okból — állítólag, hogy minden csalási lehetőség ki legyen zárva — a csomagot a zsebünkbe vagy egy asztalfiókba tesszük.

A letépett index közben összeszorított markunkban volt. Az összeszorított markot azzal indokoljuk, hogy *a kép fényre eltűnik*. Most kis nyílást engedünk kezünkön, belepillantunk és az indexről leolvassuk a kártya nevét és diadalmasan mondjuk: Sikerült, *látom a kőr dámát!* Azután szétnyitjuk a kezünket, a kis darab papírt ügyesen leejtjük, vagy például másik kezünkkel végigsimítunk a tenyerünkön, mondván, hogy az eljárás kissé fájdalmas és így tüntetjük el az indexet. A kinyitott tenyéren persze már nincs rajta a kép, hiszen az *fényre eltűnik!*

Hamiskártyás, illetve hamisgyufás trükk

Az itt következő trükk csak akkor érdekes, ha pénzbe megy a játék — és csak akkor korrekt, ha a nyert pénzt a játék végén visszaadjuk. Biztos ugyanis, hogy minden esetben mi nyerünk.

Kiborítjuk gyufaskatulyánk tartalmát az asztalra és felszólítjuk az áldozatot, próbálja eltalálni, *páros vagy páratlan számú gyufa* van-e előtte! Bármit is mond szegény, az utánaszámolásnál ki fog derülni, hogy tévedett. Hiába figyel árgus szemekkel, mi meg sem kísérelünk észrevétlenül elvenni vagy hozzátenni gyufákat!

Ha először utánaszámoltunk és az áldozat vesztett, akkor úgy kell persze a játékot folytatni,

hogy egy csomó gyufát elveszünk vagy hozzáteszünk. Partnerünk most újra találgat — és a látzólagos 50 százalékos esély ellenére újra veszít, akárhányszor változtatjuk meg a gyufák számát és kezdjük újra a játékot, végig mindig veszít. A sorozatos »balszerencse« titka a következő:

Skatulyánkban feltétlenül páratlan számú gyufának kell lennie. Ezt kiborítjuk és mikor a partner kimondta, hogy páros vagy páratlan, elveszünk a csomóból *párosnál 2, páratlannál 1 szál gyufát* és az áldozat elé tesszük, mint mondjuk, *emlékeztetőül*, nehogy később letagadhassa, hogy eredetileg mit mondott. így a 2 gyufa jelenti, hogy párost mondott, mert a kettő páros szám, az egy gyufa jelenti ugyanezen okból a páratlant. Tehát: ha az áldozat párost mond, akkor elveszünk két gyufát a csomóból, ezáltal az változatlanul páratlan marad. Ha páratlant mondott, egy gyufát veszünk el és így az eredetileg páratlan számú gyufából álló csomó — páros lesz.

Ha többször akarjuk megismételni a játékot, arra kell figyelniünk, hogy anélkül, hogy feltűnést keltenénk ezzel, mindig *páros számú gyufát vegyünk el, vagy tegyünk a skatulyában lévő gyufákhoz.*

Kacagj, áldozat...

Összebeszélt társaságba kerülő idegen rovására mulathatunk a következő játéknál. Különösen alkalmas a helyzet akkor, ha az idegen kissé meg van tisztelve, hogy belekerülhetett a társaságba és azokat valamiben maga fölött állóknak érezve, nem mer *sokat kérdezősködni vagy kifogásolni.*

A társaság vicceket mesél. Sorban mindenkinek kell mondania egy viccet, amelynek azonban, előzetes megállapodásuk értelmében, semmi tréfás vagy mulattató tartalma nincs.

Az egyik meséli: Kohn találkozik a Grünnel és megkérdezi tőle: Hová, hová, Grün úr? És erre a Grün, *képzeljétek*, azt feleli: Hazafelé, Kohn úr.

A *képzelvelek* a jel arra, hogy a vicc a következő szavakkal véget ér. Ahogy a beszélő a mondat végére ér, a társaság *hangos nevetésbe tör ki*. Az idegen először csodálkozik, de azután udvariasságból velük nevet.

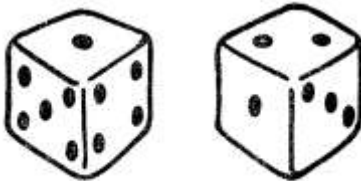
Néhány ilyen vicc után a soron következő *egy valóban jó viccet* mond el. Ahogy elhallgat, az idegen boldogan, hogy végre van oka a nevetésnek, hangosan nevetni kezd — de ajkára fagy a nevetés, mert a társaság *fagyos arccal, egy hang vagy mosoly nélkül, megrökönyödve bámul rá*.

A hatás leírhatatlanul komikus!

A másik oldal

Ugyanazon kocka 3—3 oldala látható itt.

Nézze meg jól és feleljen arra, hogy *hány pont van a 3-assal szemközti oldalon?*

NYIR

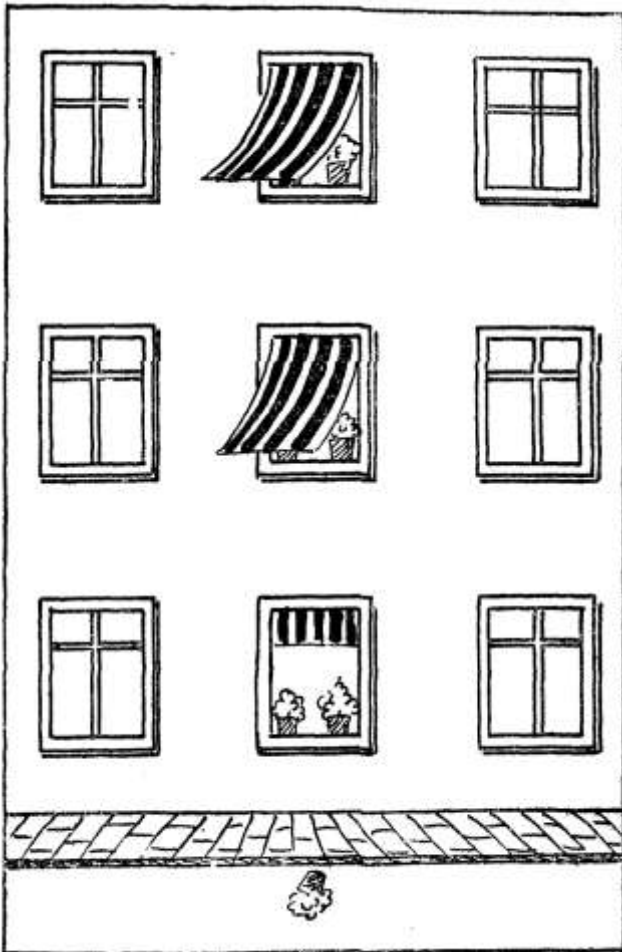
Kettő egy pár

Kérdésünk csak ennyi : *melyik két ház egyforma?*

Az első sorban az első és az utolsó sorban a középső.

Melyik emeleten lakik a bűnös?

Egy cserép virág potyogott ki valamelyik ablakból és majdnem a fejére esett egy járókelőnek.

Mulatságos dolog, ha összebeszélte társaságba idegen kerül. Roppant művelt társalgás közben

Kényszermozgások, kényszerválások

A belvárosit. Ha a svábhegyi vendéglőnek nyáron (a hirdetés okt. 22. 'én jelent meg) csak 1.000 pengővel több a jövedelme, mint a belvárosinak, akkor ez utóbbinak é v i jövedelme sokkal nagyobb, mint a svábhegyié.

On melyik vendéglőt venné meg?

Juliska.
 jövedelme 6.000 pengő. Jellege:
 adó. Az utolsó hat hónap tiszta
 teremmel 80.000 pengőért el-
 Belvárosi étterem három tánc-
 7.000 pengő. Jellege: Jancsi.
 Az utolsó félév tiszta jövedelme
 kottal eladó 60.000 pengőért.
 Svábhegyi vendéglő, hatalmas
 Kedd, okt. 22

Apróhirdetés

A másodikon. A földszintről és az első emeletről a fal mellé esett volna a cserép. A másodikról viszont az elsőemeleti ablak redő nyére esett, azon végiggurult és így került a kocsiútra.

*Kérdés: Melyik emeleten volt a cserép?
 totta, hogy melyik emeletről esett le a virág.
 gondolkodás után — kétséget kizáróan megállapí-
 Eppen arra ment egy rendőr, aki néhány percny!*

megkérdezi valaki például az idegent. — *Mondja, kérem, mi is az a csigalépcső?* — Az idegen, a társaság nagy gaudiumára, száz eset közül kilencvenkilencben úgy kezdi magyarázatát, hogy kezével a levegőben *a csigalépcső útját utánzó mozgást* fog végezni.

Ilyen kényszermozgást kapunk válaszul akkor is, ha azt a kérdést tesszük fel: — *Voltaképen mi az, hogy masszív?*

Az *ezzel* kapcsolatos mozdulatot nehéz leírni, a kérdezett olyasféle helyzetbe hozza a két kezét, mintha azt mesélné például: »Láttam egy embert, *ilyen* kövér volt!«

Vagy próbáljuk csak megjegyezni férfinak: »*Milyen szép nyakkendője van!* — Nőnek: »*Szép a frizurája!*« A megszólított tipikus, közismert mozdulattal fog reagálni. A férfi a nyakkendőjéhez nyúl és megigazítja, még ha erre nincs is szükség, a nő ugyanezt teszi a hajával.

Ha felszólítunk valakit, hogy feleljen gyorsan, gondolkodás nélkül három kérdésünkre és egymásután szólítjuk fel: — Mondj egy tízen aluli számot! — Mondj egy gyümölcsöt! — Mondj egy színt! — A válaszok csaknem mindig ezek lesznek: *hét (három) — alma — piros (zöld) l*

Persze könnyen csalódunk, ha uzsonna után tesszük fel a kérdéseket és az illető például éppen az előbb csak szilvát evett. Akkor valószínűleg szilvát fog mondani.

Nagy hatást érünk el *ezzel* akkor, ha előre felírjuk egy papírosra s az asztalra tesszük letakarva a kapandó válaszokat s miután az illető azokat felelte, *megmutatjuk*.

Ragad a pénz

Tessék idenézni, kérem. Kissé hátrahajtom a fejemet és a homlokomra nyomok egy kétfillérest. Most elől összekulcsolom a két kezemet és a fejemet lassan előrehajtvá, beleejtem a kétfillérest a kezembe.

Utánam tudja csinálni? Na tessék! Hajtsa kissé hátra a fejét, kulcsolja elől össze a kezét, így, most jó erősen a homlokához nyomom a kétfillérest, most hajtsa előre a fejét. Na mi az,

odaragadt az a pénz, hogy nem esik le? Hiszen már egészen előre hajtotta a homlokát és még mindig nem esik le az a csúnya pénz! Ejnye, ejnye. Ja, ha maga megunja a várakozást és odanyúl, hogy megtapogassa az engedetlen kétfillérest, akkor persze, hogy rájön arra, hogy becsaptam, hogy odanyomtam a kétfillérest ugyan, de nem hagytam ott, hanem ahogy odanyomtam, mingyárt utána ügyesen *el is vettem*, amit az erős nyomás után maga nem érzett. (Tanácsos ujjunkra valami ragasztót tenni, hogy a pénzt észrevétlenül le tudjuk venni a fejről. Esetleg a pénz felső oldala bekenendő.) Na de igazán beugrott, úgy-e?

Minden *felelősség nélkül* megemlítjük ennek a tréfának egy drasztikusabb változatát. Nagyon meg kell válogatnunk, kivel szemben engedhetjük meg magunknak ezt a kissé »léhűtő« mutatványt!

A pénzdarabot, mint előbb, feltesszük a homlokunkra, de a feladat most az, hogy a pénzt kezünk helyett egy papírzacskóba kell ejteni. A hegyesvégű papírzacskót a mellény, vagy nőknél a ruha kivágásába dugjuk. Áldozatunk fejét jól hátranyomjuk, homlokára tesszük a pénzt (ebben esetben nem is kell a pénzt elvenni, otthagyhajthatjuk) és mielőtt még az áldozatnak ideje lenne előrehajtani a fejét, egy kis vizet töltünk a zacskóba. Reméljük, áldozatunkban van annyi humor, hogy velünk nevet a tréfán!

Az italszakértő

Nem kell ahhoz italszakértőnek lenni, hogy valaki akár bekötött szemmel kóstolgatva is, megkülönböztesse például a tejet a sörtől.

Meglepő azonban, hogy milyen eredményt érünk el, ha valakinek *bekötjük a szemét* és külön-

külön poharakban 8-10 *féle italt* teszünk elé. A poharakban lehet, *tej, bor, sör, málnaszörp, limo-*

nádé, tiszta víz, narancslé, kávé, stb. Nyújtsuk ezeket a poharakat egymásután a bekötött szemű *áldozatnák* és szólítsuk fel, ízlelje meg és mondja meg, mi van bennük. Eleinte persze jól fog menni a dolog, de mire valamennyi pohár tartalmát végigkóstolta, adhatunk neki egymásután kávé és limonádét, bort és tejet, nem fog az ízek közt különbséget észrevenni.

Orr és fül

Tegye maga elé az asztalra a két kezét. Egy jelre egyszerre nyúljon *a jobb kezével a bal füléhez s a bal kezével az orrához*. (A két kéz keresztezi egymást ebben a helyzetben.)

Tegye újra a kezeit az asztalra s most meg az adott jelre bal kézzel a jobb fülét s jobb kézzel az orrát fogja meg.

Ne csodálkozzék rajta, hogy *nem találja meg fülét, orrát*, hanem keresgélnie kell!!

A műdobó

Szólítsuk fel a társaság egyik tagját, hogy dobjon egy *összecsomózott szalvétát az egyik szobából a másikba a nyitott ajtón keresztül*. Ehhez az egyszerű feladathoz azonban nehezítő feltételeket fűzünk. A dobónak a nyitott ajtótól *mintegy két méternyire* kell felállnia, *oldalvást*, hogy a bal keze legyen az ajtó felé. Ekkor a jobb kezébe adjuk a szalvétát és felszólítjuk, hogy a kezét *a háta mögé téve, a háta mögött dobja át* a szalvétát a másik szobába. Csak hosszas kísérletezés után fog sikerülni — vagy esetleg akkor sem!

Ugyanez áll a tojásra is. *Tyúktojással nem lehet célbadobni*, azaz célbatalálni.

Aki nem hiszi, próbálja meg!

Körbe-körbe

Álljon a szoba közepére, kösse be a szemeit *s gyorsan forogjon háromszor köröskörül*.

Ezután a társaság egyik tagja azt mondja:

— Menjen *az uccai ablak bal sarka felé*. Vagy: *a szekrény közepe felé*.

(Nem fog sikerülni, mert *nem tud tájékozódni* l)

Mozdítsd meg a jobb gyűrűsujjadat s megmondom ki vagy!

Olyan végtelenül egyszerű a címben foglalt utasítás, hogy nehéz elképzelni, hogyan lesz ebből játék. Hát így:

Szólítsunk fel valakit, hogy a baloldali ábrán látható módon keresztezze karjait és fektesse egy-

másnak a két tenyerét. Ebben a helyzetben kulcsolja össze az ujjait és az összekulcsolt kezeket

úgy fordítsa befelé és felfelé, hogy a jobboldali ábrán látható helyzetbe kerüljenek.

Most mutassunk rá (csak rámutatni, *hozzá érni nem szabad!*) például a jobb gyűrűsujjra és mondjuk: — Mozdítsd meg gyorsan ezt az ujjadat! — Sok gondolkozási időt persze nem szabad hagyni az áldozatnak, mert addigra kispekulálja, melyik ujj is az, amelyikre rámutattunk. De ha azonnal engedelmeskedik a felszólításnak, akkor ez fog történni: ha *a jobb* gyűrűsujjára mutattunk, *a balt* fogja megmozdítani, ha például a bal kisujját mutattuk, a jobb kisujj mozdul meg.

Kézzel-lábbal

Az egészséges emberek azt hiszik, hogy feltétlen urai lábuk-kezüknek, illetve azok mozgásának. Alábbiakban bemutatunk néhány kísérletet, melyek azt igazolják, hogy ez a feltevés nem áll meg minden körülmények közt.

Nyissuk szét egyszerre a balkezünk ujjait a rajz szerint (kettő-kettő külön) s ugyanabban a

pillanatban a jobbkezünk ujjait, de úgy, hogy a mutatóujj külön legyen s a másik három együtt.

Más példa: Szorítsuk össze két kezünk behajtott középső ujjának második ízét, úgy, ahogy a rajzon látható és illesszük össze mutató, gyűrűs- és kis ujjaink hegyét. Most kíséreljük meg

először a két kis ujjat egymástól eltávolítani, majd megint összeértetni, azután próbáljuk meg ugyanezt a mutató ujjainkkal, végül pedig a gyűrűs ujjakkal. — Ha a középső ujjakat a rajz szerint jól összeszorítottuk, akkor a gyűrűs ujjakkal ez nem fog sikerülni.

Tartsuk magunk elé föld felé fordított két tenyerünket egymás fölé elhelyezve, mint az az ábrán látható és aztán mozgassuk egyik kezünket az óramutató járásával egyezően, a másikat pedig ezzel ellenkező irányban,

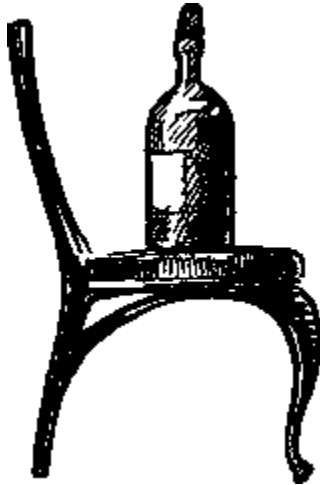
persze mindkettőt egyidejűleg. Ez ismét csak hosszas próbálgatás után fog esetleg sikerülni.

Ugyanily nehéz lesz bal lábunkon állva felémelt jobblábunkkal az óramutató járásával egyező kör alakú mozgást és ugyanakkor a jobb

kezünkkel ellenkező irányú ily mozgást végezni.

Fricska

Tegyünk egy székre egy palackot és tegyük rá egy dugót. Nem *beledugni* a dugót, hanem a

vastagabb végével *raálltani* a palack szájára! Szólítsuk fel áldozatunkat, hogy nagyon gyorsan menjen el a szék mellett, (legalább a széktől két méternyire induljon el, mingyárt nagyon gyorsan) és a szék mellett elhaladva, *fricskázza le* a dugót! *Minden valószínűség szerint nem fog sikerülni!*

Egy szédület!

Igen, kérem — pestiesen szólva *egy szédület*, hogy hogyan el lehet szédíteni a legszebb hölgyet

vagy a legönteltebb ficsúrt is ezzel az egyszerű fogással. Mielőtt azonban elárulnám a módszert, a legnyomatékosabban figyelmeztetek mindenkit: ez egyszer nem tréfából, hanem a legkomolyabban, — hogy a *kísérlet veszélyes* és csak akkor szabad megcsinálni, ha egy erős ember áll a szédítendő alany mellett és a kellő pillanatban *megfogja*, mert különben *feltétlenül elesik vagy nekivágódik valaminek*, amiben meg is sértheti magát.

A feladat így hangzik:

Fogja meg a jobb kezével az orrát (nem kell az orrot befogni, csak megérinteni) és fogja

meg a bal kezével a jobb könyökét. Most hajoljon meg úgy, hogy a teste körülbelül derékszögét képezzen és *forduljon meg tízszer* (35-40 éves vagy idősebb médiumnak elég, ha *háromszor* fordul meg) a tengelye körül, majd álljon fel, csapja össze a két sarkát, álljon egyenesen és mondja: *egy, kettő, három*.

A mutatványnak ez a része egyszerűnek hang-

zik, pedig *csaknem kivihetetlen*. Háromszáz erős, felnőtt fiatal férfin próbáltuk ki egyszer, a háromszázból *egyetlen egy tudta megcsinálni!* A szokatlan helyzet annyira megbolygatja az ember egyensúlyérzékét, hogy ha meg is tud fordulni tízszer maga körül, mikor felállásra tenne kísérletet, *fel-tétlenül elvágódik*.

Ismétlem: vigyázat, veszélyes!

Leghelyesebb úgy megpróbálni, hogy az illető csak háromszor forduljon meg. Ez esetben *kissé tántorogva* fog egyenesen (?) megállni.

Falhoz állítalak

szabad kapaszkodni! —

Falhoz állítalak, de nem becsapási szándékkal, hanem egy kísérlet kedvéért. Állj oldalt a fal mellé, úgy, hogy ha most árnyékot vetítenél a falra, ott gyönyörű profilod jelenne meg, és helyezd a fal felőli lábadat szorosán a fal mellé. Úgy! Na most próbáld felemelni a másik lábadat, úgy, hogy csak a falfelőli lábodon állj. Hohó, barátom, *nem* Na, úgy-e, nem megy?

Repülő kéz

Állj csak mégegyszer a fal közelébe, újra oldalvást és támaszd mereven kinyújtott karral a fal-

felőli kezéd hátát a falnak, úgy, hogy karod többi része ne érintse a falat. Fontos, hogy megtámasztott karod és kezéd minden erejéből *nyomd a kézhátat a falnak*, a kísérlet folyamán a felfelőli karod valamilyeni izma erősen meg legyen feszítve. (A vállad cirka 30 centiméternyire legyen a faltól.) Ebben a helyzetben számolj lassan ötvenig, majd vedd el a kezéd a faltól és teljesen ellazított izmokkal, ernyedten lógasd le a kezedet.

Látod, érzed, *mint emelkedik a karod lassan a magasba*, anélkül, hogy akarnád?

Hosszmértékérés

Kössük;be az áldozat szemeit, de megelőzőleg szeme láttára lerakunk a földre üvegeket és]pedig az első kettőt 50 centiméternyire, a harmadikat 60, a negyediket 70, az ötödiket 60, a hatodikat 50 centiméternyire. Azt mondjuk, hogy *jól figyelje meg a távolságokat*, mert bekötött szemmel kell végigmennie s visszajönnie köztük.

Miután bekötöttük a szemét, az összetanult társaság *elveszi az üvegeket* s hacsak lehet, visszafojtja kacagását az illető komikus és félénk lépései s mozdulatai láttára.

